

A
LÁNC

ADRIAN McKINTY

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

„Az ember akkor jár el bölcsen, ha borúlátó,
és pokolnak tekinti a világot.”

Arthur Schopenhauer:
Parerga és paralipomena, 1851

„We must never break the chain.”

Stevie Nicks:
The Chain (eredeti demó), 1976

ELSŐ RÉSZ

AZ ELTŰNT LÁNYOK

1

Csütörtök, 07:55

A lány a buszmegállóban ül, és az Instagramjára érkezett kedveléseket ellenőrzi, így nem veszi észre időben a fegyveres férfit.

Elhajíthatta volna a hátizsákját, és futásnak eredhetett volna a lápon át. Fürge, tizenhárom éves kamasz, úgy ismeri a Plum Island-i mocsaras terepet, mint a tenyerét. A tenger felől enyhe reggeli köd szitál, a férfi meg egy esetlen melák. Nyilván nem szívesen kergetőzne, így még az iskolabusz nyolcórái érkezése előtt kénytelen lenne feladni a hajsztát.

Mindez egy pillanat alatt pörög végig a lány fejében.

A fickó most megáll előtte. Fekete símaszkot visel, és a lány mellének szegezi a pisztolyt. Ő levegő után kap, kiejti a kezéből a telefont. *Ez nem csak valami vicc.* Benne járnak a novemberben, már egy hete elmúlt halloween.

– Tudod, mi ez? – kérdezi a férfi.

– Egy pisztoly – feleli Kylie.

– A szívedre célzok veled. Ha sikítasz, ellenkezel, vagy megpróbálsz elszaladni, le foglak lőni. Megértetted? – A lány bólint. – Oké. Helyes. Csak nyugi. Vedd föl ezt a szemkötőt. Hogy életben maradsz-e, vagy meghalsz, az attól függ, anyád mit fog tenni a következő huszonnégy órában. És amikor majd, illetve *ha* a végén elengedünk, nem akarjuk, hogy azonosítani tudj minket.

Kylie reszketve teszi föl a párnázott, elasztikus szemtakarót.

Megáll mellette egy kocsi, kinyílik az ajtaja.

– Szállj be! Fejre vigyázni! – utasítja a férfi.

Amint bemászik a kocsiba, becsapódik utána az ajtó. Lázasan jár az agya. Jól tudja, hogy nem lett volna szabad beszállnia a járműbe. *Így szoktak nap mint nap eltűnni a lányok. Ha beszálltál a kocsiba, véged van. Ha beszállsz, elvesztél. Szóval nem szállsz be, hanem sarkon fordulsz, és rohansz, ahogy csak a lábad bírja.*

Már késő.

– Kösd be! – szólal meg egy női hang az első ülésről.

Kylie elpityeredik a szemkötő alatt.

A férfi beül mellé a hátsó ülésre, és becsatolja Kylie biztonsági övét.

– Csak maradj nyugton, Kylie, jó? Nem akarunk bántani.

– Ez valami tévedés... Anyukámnak nincs pénze. Most fog majd kezdeni az új munkahelyén...

– Hallgattasd el! – csattan föl az elöl ülő nő.

– Ez nem a pénzről szól, Kylie – mondja a férfi. – Ne beszélj, rendben?

A kocsi homok- és kavicsfelhőt kavarva hajt el. A sofőr egyre nagyobb sebességre vált.

Fölhajtanak a Plum Island-i hídra, és Kylie arca megrándul, amikor tüdőbeteg brummogással elhalad mellettük az iskolabusz.

– Nyugisan – mondja a férfi.

Bekattan az ajtókon az automata zár, és Kylie átkozza magát, hogy kihagyta a ziccert. Kioldhatta volna a biztonsági övét, hogy aztán kinyissa az ajtót, és kiugorjon. Kezd egyre jobban elhatalmasodni rajta a pánik.

– Miért csinálják ezt? – szűköli.

– Mit mondjak neki? – kérdi a fickó.

– Semmit. Csak hogy fogja már be – feleli a nő.

– Csend legyen, Kylie! – mondja a férfi.

Közben alighanem a Water Streeten robognak Newburyport mellett. Kylie koncentrál, mély levegőket vesz. Be és ki, be és ki, ahogyan az iskolai tanácsadóktól tanulta. Tisztában van vele, hogy az életben maradáshoz éberségre és türelemre lesz szüksége. Nyolcadikba jár, a kiemelt évfolyamra. Mindenki szerint okos lány. Higgadtnak kell maradnia, figyelnie kell, és megragadni a kínálkozó lehetőségeket.

Az az osztrák lány is túlélte, akárcsak a clevelandiek. Meg az a mormon lány, akit tizennégy évesen raboltak el, Kylie látta a vele készült interjút a *Good Morning America* műsorában. Mindnyájan túléltek. Szerencsájuk volt, de talán más is közrejátszott, nem csupán a szerencse.

Lenyel egy újabb fojtogató rettegéslöketet.

Newburyportnál a kocsit felhajt az 1-es útra. A Merrimack fölött átívelő hídon tartanak New Hampshire felé.

– Nem kéne így repeszteni – dünnyögi a férfi. Ekkor néhány percre lelassulnak, mielőtt fokozatosan újból fölgyorsítanának.

Kylie az anyukájára gondol, aki ma délelőtt megy be Bostonba az onkológusához. *Szegény anya, sok lesz ez neki...*

– Jézusom! – kiált föl hirtelen riadalommal a nő a sofőrülésben.

– Mi van? – kérdi a férfi.

– Most hajtottunk el egy járőr mellett az államhatár vonalában.

– Semmi baj, betartod a... Jaj, ne, felkapcsolta a lámpáját! – mondja a férfi. – Jelzi, hogy húzódj le. Túl gyorsan mentél! Meg kell állnod.

– Tudom.

– Semmi baj! Még biztosan nem jelentették a kocsilopást. Ez hetek óta vesztegelt abban a bostoni mellékutcában.

– Nem a kocsit a problémánk, hanem a lány. Kérem a pisztolyt.

– Mire készülsz?

– Szerinted?

– Szerintem ki tudjuk magyarázni – erősködik a férfi.

– Egy bekötött szemű, elrabolt kölyökkel a hátsó ülésen?

– Meg sem fog mukkanni. Igaz, Kylie?
– Ígérem – rebegi a lány.
– Mondd neki, hogy kussoljon! Vedd le róla azt a szart, és mondd meg neki, hogy hajtsa le a fejét, és lefelé nézzen! – dirigál a nő.

– Hunyd le jó szorosan a szemedet! És egy hangot se! – mondja a fickó, miközben leszedi róla a szemtakarót, és lenyomja Kylie fejét.

A nő közben félrehúzódik, a rendőrijármű pedig feltehetően megáll mögötte. A nő most nyilván a rendőrt kémleli a visszapillantó tükörben.

– Felírja a rendszámot. Valószínűleg rádión is leadta.

– Nyugalom. Szépen elbeszélgetsz velem, és nem lesz baj.

– Az összes ilyen hiénának van fedélzeti kamerája, nem?

– Nem tudom.

– Keresni fogják a kocsit. Benne három utassal. El kell rejtenünk a pajtában. Lehet, hogy évekig dugdoshatjuk.

– Ne túlozz! Ez csak gyorshajítás.

Kylie hallja a bakancsnyikorgást, ahogy a járőr a kocsiból kiszállva megindul feléjük.

Azt is, ahogy a nő leengedi a sofőroldali ablakot.

– Jaj, nekem! – suttogja a közeledő járőrt figyelve.

A nyikorgás a letekert ablak mellett marad abba.

– Valami gond van, biztos úr? – kérdi a nő.

– Hölgyem, van fogalma róla, hogy mennyivel ment?

– Nincs.

– A műszer nyolcvannégy kilométer per órát mutatott. Ez itt iskolai övezet negyven kilométer per órás sebességkorlátozással. Gondolom, nem látta a figyelmeztető jelzéseket.

– Nem. Fogalmam sem volt róla, hogy iskola van a közelben.

– Pedig alaposan ki van táblázva, hölgyem.

– Elnézést, nem figyeltem oda.

– El kell kérnem öntől a... – A járőr elakad. Kylie érzi, hogy most őt nézi, és ettől egész testében megremeg. – Uram, a lánya ül ön mellett? – kérdi a járőr.

– Igen – feleli a férfi.

– Kisasszony, rám nézne, kérem?

Kylie fölemeli a fejét, de a szemét most is szorosan csukva tartja. Még mindig remeg. A járőrnek szemet szúrt, hogy valami nincs rendjén. Eltelik fél másodperc, mialatt a rend őre, Kylie, a nő és a fickó is a következő lépést fontolgatja.

Azután a nő felmordul, és eldördül egy lövés.

2

Csütörtök, 08:35

Rutinlátogatás az onkológusnál. A féléves kontroll, hogy megbizonyosodjanak, a mellrákja továbbra is remisszióban van. Rachel azt mondta Kylie-nak, ne aggódjon, hiszen pompásan érzi magát, és szinte biztosan minden a legnagyobb rendben van.

Titkon persze tudja, hogy nem feltétlenül ennyire fényes a helyzet. Eredetileg a hálaadást megelőző keddre lett volna időpontja, de a múlt héten elvégeztek néhány vértesztet, és amikor dr. Reed meglátta az eredményeket, arra kérte Rachelt, hogy még a mai napon fáradjon be hozzá. Ez legyen reggel az első dolga. Dr. Reed rideg, szenttelen, fegyelmezett nő, eredetileg Új-Skóciából, és nem jellemző rá, hogy túlaggódná a dolgokat.

Rachel igyekszik nem gondolni erre, miközben dél felé hajt az I-95-ösön.

Mire lenne jó idegeskedni? Elvégre még nem tud semmit. Az is lehet, hogy dr. Reed hazautazik a hálaadásra, ezért ütemezi át az időpontos pácienseket.

Rachel nem érzi magát betegnek. Tulajdonképpen évek óta nem volt ilyen jól. Pedig egy darabig úgy érezte, melléje szegődött a bal szerencse. De azóta változott a helyzet. Túl van a váláson. Gőzerővel írja filozófiai tárgyú előadásait a januárban induló munkájához. Javarészt visszanyerte a kemótól kihullott haja, újra ereje teljében

van, és föl is szedett pár kilót. Lelkileg már megfizette a vámot a tavalyi évért. Most újra a régi szervezett önmaga, aki annak idején két munkahelyen állt helyt, hogy Marty jogra járhatson, és hogy megvehessék a Plum Island-i házat.

Még csak harmincöt éves. Előtte az élet.

Kopogjuk le, gondolja, és megkopogtatja a műszerfal zöld részét, amely remélhetőleg fából van, bár gyaníthatóan műanyag. Valahol a Volvo 240 zsúfolt csomagterében lapul egy öreg tölgyfa sétabot, de semmi értelme az életét és a testi épségét veszélyeztetve hátranyújtózni érte.

A telefonja szerint 8:36 van. Kylie most száll le a buszról, hogy átvágjon a játszótéren Stuarttal. SMS-ben megírja Kylie-nak a reggel óta dédelgetett bugyuta viccet: „Miért kopog a facipő?”

Amikor Kylie egy perc múlva még mindig nem válaszol, Rachel elküldi neki a választ: „Mert nem éri el a kilincset.”

Továbbra sincs reakció.

„Érted? Facipő, kilincs...” – írja Rachel.

Kylie szándékosan nem vesz róla tudomást. *Viszont*, somolyog Rachel, *fogadok, hogy Stuart vihogott rajta. Ő* mindig nevet a gügye viccein.

8 óra 38 perc, sűrűsödik a forgalom.

Nem szeretne elkésni. Nem szokása. Talán ha letér az 1-es út felé, úgy gyorsabb lesz.

Ekkor jut eszébe, hogy a kanadaiak egy másik napon tartják a hálaadást. Vagyis dr. Reed azért hívta be, mert nem festenek jól az eredményei.

– Nem – mondja ki fennhangon, a fejét rázva. Nem fog újra felülni a régi jó negatív gondolkodás spiráljára. *Előre, mindig csak előre*. S ha van is még érvényes vízum a Betegek Királyságába, nem az határozza meg őt. Azt már maga mögött hagyta, ahogy a pincérnősködést és a taxizást is, meg hogy bedőljön Martynak.

Végre-valahára a tettek mezejére lép. Tanítani fog. A bemutatkozó előadására gondol. Meglehet, Schopenhauer túl nehéz lesz

majd a hallgatóságnak. Elsőnek talán inkább azt a viccet kellene elmesélnie az osztálynak Sartre-ról meg a pincérnőről...

Meglepődik, amikor csörögni kezd a telefonja.

Titkos szám.

Kihangosítva veszi föl:

– Halló?

– Két dolgot jegyezzen meg – mondja egy hangrögzítővel eltorzított hang. – Először is: nem maga az első, és biztosan nem maga lesz az utolsó. Másodszor: vésse az eszébe, hogy ez nem a pénzről szól, ez a nagybetűs Lánc.

Szórakozik valaki, mondja agyának egyik fele. Ám a kisagya mélyebb, ősbibb struktúráiban más húrok pendülnek meg: a szintiszta animális rettegés húrjai.

– Azt hiszem, rossz számot hívott – mondja bátortalanul.

Ám a hang tántoríthatatlanul folytatja:

– Öt percen belül számíthat élete legfontosabb telefonhívására. Le kell majd húzódnia a kocsival. Szedje össze magát, mert részletes instrukciókat fog kapni. Gondoskodjon róla, hogy legyen teljesen feltöltve a telefonja, és legyen a keze ügyében toll meg papír, hogy feljegyezze az instrukciókat. Nem fogom azzal hitegetni, hogy könnyű dolga lesz. Könnyörtelen napok következnek, de a Lánc majd átsegíti ezen.

Rachelt kirázza a hideg. Öreg fémpénzek ízét érzi a szájában. Kába a feje.

– Hívom a rendőrséget, vagy...

– Nem hív senkit. A rendőröket hagyjuk ki a játékból. Csak nyugodtan, Rachel. Nem magát választottuk volna, ha majréznak tartanánk. Lehetetlenségnek tűnhet, amit kérünk öntől, de meg tudja csinálni.

Rachel hátán végigfut a hideg. A jövő csöpörög át a jelenbe. Egy rémisztő jövő, amely a jelek szerint perceken belül hírt fog adni magáról.

– Ki maga? – kérdezi.

– Imádkozzon, hogy sose tudja meg, kik vagyunk, és mire vagyunk képesek.

Bontják a vonalat.

Rachel újból ellenőrzi a hívót, de nincs szám. Hanem az a hang... Gépi módon elleplezett és tudatos; magabiztos, rideg, arrogáns. Mit értett vajon azon, hogy élete legfontosabb hívása vár rá? Rachel a visszapillantóba néz, és kisorol a Volvóval a gyors sávból a középsőbe, hátha valóban hívni fogják.

Idegesen babrálja a piros kardigánjából kilógó szálat, amikor újból megcsörren az iPhone.

Megint titkos szám.

Rányom a zöld „hívásfogadás” ikonra.

– Igen?

– Rachel O’Neill-lel beszélek? – kérdi egy hang. Egy másik hang. Női hang. Egy zaklatott nőé.

Rachel legszívesebben nemmel válaszolna, szeretné elhárítani a közelgő katasztrófát, és megmondani, hogy egy ideje újra a leánykori nevét, a Kleint használja, de valójában tudja, hogy semmi értelme nem lenne. Mondhat vagy tehet akármit, a nő a vonalban akkor is el fogja mondani neki, hogy a legrosszabb dolog történt.

– Igen – feleli.

– Nagyon sajnálom, Rachel, de rettenetes hírem van a számára. Van magánál toll és papír, hogy leírja, amit mondok?

– Mi történt? – kérdezi Rachel most már igazán rémülten.

– Elrabortam a lányát.

3

Csütörtök, 08:42

Rázuhan az ég. Alig kap levegőt. Nem is akar lélegzetet venni. A kislánya. *Nem. Nem lehet igaz. Senki sem rabolta el Kylie-t. A nő hangja nem egy gyerekrablóé. Ez hazugság.*

– Kylie iskolában van – mondja Rachel.

– Nem, nincs. Nálam van. Elraboltam.

– Nem igaz... Csak hülyéskedik.

– Halálosan komolyan beszélek. A buszmegállóban kaptuk el Kylie-t. Mindjárt küldök róla egy fotót.

Egy kocsis hátsó ülésén ülő bekötött szemű lány képe érkezik csatolmányként. Ugyanolyan fekete pulóver és barna gyapjúkabát van rajta, mint amelyet Kylie viselt ma reggel. *Ez Kylie szeplős orra, az ő vörösesbarna haja. Ő az, semmi kétség.*

Rachelt rosszullét környékezi. Összefolyik előtte a világ. Elengeti a kormánykereket, és általános dudaszó harsan, ahogy a Volvo kicsúszik a sávjából.

A nő tovább beszél:

– Maradjon higgadt, és jól figyeljen arra, amit mondok! Mindent pontosan úgy kell csinálnia, ahogy én csináltam. Leírja az összes szabályt, és semmiképpen sem tér el tőlük. Ha megszegi a szabályokat, vagy értesíti a rendőrséget, mindketten megszívjuk. A lánya

meghal, és az én fiamat is megölik. Tehát mindent írjon le, amit mondani fogok!

Rachel a szemét dörgöli. Zúg a feje, mintha egy irdatlan hullám készülne bekebelezni, hogy ripityára törje. Valóságosan megtörténik a legnagyobb szörnyűség a világon. Sőt, már meg is történt.

– Beszélni akarok Kylie-val, a kurva életbe! – sikoltja, majd megragadja a kormánykereket, és egyenesbe hozza a Volvót, hajszállal kerülve el a karambolt egy kamionnal. Lehúzódik az út mellé, és satuféket nyom, miközben a többi sofőr fejvesztve dudál, és szitokszavakat köp felé.

– Kylie egyelőre jól van.

– Hívom a zsarukat! – kiabálja Rachel.

– Nem hív senkit. Le kell nyugodnia, Rachel. Nem magát péceztem volna ki, ha egy kicsit is labilisnak gondolnám. Lenyomoztam magát. Tudok a Harvardról, és hogy felépült a rákból. Tudok az új állásáról. Maga egy összeszedett személyiség, és tudom, hogy nem fogja elbarmolni. Mert ha mégis, akkor pofonegyszerű helyzet áll elő: Kylie és a fiam meghal. Most pedig fogja azt a darab papírt, és írja, amit mondok.

Rachel mély lélegzetet vesz, és előkapja a retiküljéből a zsebnaptárát.

– Oké.

– Most már maga is része a Láncnak, Rachel. Mindketten a részei vagyunk. És a Lánc megvédi önmagát. Így tehát, először is, ne értesítse a rendőrséget! Ha csak egy hekusnak is szól, a Lánc irányítói azonnal tudni fogják, és parancsba adják nekem, hogy öljem meg Kylie-t, és keressek másik alanyt, én pedig engedelmeskedni fogok. Ők nem törődnek magával, sem a családjával; kizárólag a Lánc integritása érdekli őket. Megértette?

– A zsaruknak egy szót se – feleli Rachel kábán.

– Másodszor, szerezzon eldobható mobiltelefonokat, azokkal intézze a hívásait, ahogy én is teszem most. Világos?

– Igen.

– Harmadszor, töltse le a Tor programot, ami elvezeti az internet legsötétebb bugyraiba. Trükkös, de meg fogja oldani a feladatot. A Tor segítségével rákeres az InfinityProjectsre. Leírta? Az InfinityProjects csak egy helykitöltő elnevezés. Nem jelent semmit, de a site-on találni fog majd egy Bitcoin-számlát. A Toron vagy fél tucat helyről tud bitcoint vásárolni akár hitelkártyával, akár átutalással. Az InfinityProjects számlaszáma, ahová utalni tud, kettő-kettő-nyolc-kilenc-hét-négy-négy. Írja le. A tranzakció utólag lenyomozhatatlan. A Lánc huszonötezer dollárt követel magától.

– Huszonötezeret? Mégis, honnét...?

– Az engem nem érdekel, Rachel. Forduljon uzsorához, vegyen fel jelzáloghitelt, csapjon föl bérgyilkosnak. Mindegy, csak a pénz legyen meg. Először is, kifizeti őket. Utána jön majd a neheze.

– Hogyhogy a neheze? – kérdi Rachel riadtan.

– Most az a rész következik, amikor elmondom, hogy nem maga az első, és nem is az utolsó. Már a Láncban van, ami hosszú múltra tekint vissza. Azért raboltam el a lányát, hogy elengedjék a fiamat. Őt is elrabolták, egy számomra ismeretlen pár tartja fogságban. Az ön feladata kiszemelni egy célpontot, és elrabolni az illető valamelyik hozzátartozóját, hogy ne szakadjon meg a Lánc.

– Micsoda! Magának elment az esze...?

– Hallgasson végig, mert ez a lényeg! El fog rabolni valakit, hogy az a lánya helyébe lépjen a Láncban.

– Miről beszél?

– Kiválasztja a célpontot, és addig nem engedi el a hozzátartozóját, amíg a célpont ki nem fizeti a váltságdíjat, és ő is el nem rabol valakit. Pontosán ugyanezt a telefonhívást kell majd lebonyolítania a kiszemeltjével. Ugyanúgy fog eljárni a célponttal, ahogy én járok el magával. Amint végrehajtotta az emberrablást, és kifizette a pénzt, a fiamat elengedik. Amint a célpontja elrabolt valakit, és kifizette a váltságdíjat, a lányát elengedik. Ennyire egyszerű. Így működik a Lánc, és a folyamat megszakíthatatlan.

– Mi? De hát kit válasszak? – hüledezik Rachel.

– Olyan embert, aki biztosan nem fogja áthágni a szabályokat. Hekust, politikust és újságírókat ne, mert nem tartanak be a megálapodást. Olyasvalakit válasszon, aki végrehajtja az emberrablást, kifizeti a pénzt, és tartja a száját, hogy a Lánc folytatódjon.

– Honnan veszi, hogy megteszem, amire kér?

– Ha nem teszi meg, akkor megölöm Kylie-t, és újra próbálkozom valaki mással. Ha elbaltázom, akkor előbb a fiammal végezek, aztán velem. Nyakig benne vagyunk. Hadd fogalmazzak egyértelműen, Rachel: meg fogom ölni Kylie-t. Tudom, hogy képes vagyok rá.

– Kérem, ne csinálja ezt. Engedje el őt, esedezem, mint egyik anyja a másikhoz! Olyan édes gyerek! És az én egyetlenem. Végtelenül szeretem.

– Pontosan erre alapozok. Megértett mindent, amit mondtam?

– Igen.

– Viszlát, Rachel.

– Ne! Várjon még! – kiált föl Rachel, de a nő már le is tette.

4

Csütörtök, 08:56

Rachel remeg. Rosszullét kerülgeti, úgy érzi, kibillent alóla a talaj. Éppúgy, mint a kezelése napjain, amikor hagyta, hogy beléje fecskendezzék a mérgeiket, és mindent kiégessenek belőle, hátha attól jobban lesz.

A balján szünet nélkül dohog a forgalom, és ő olyan megkövülten ül ott, akár egy idegen világban lezuhant, rég halott felfedező. Negyvenöt másodperc telt el azóta, hogy a másik nő letette. Negyvenöt évnek érződik.

A megcsörrenő telefon rántja ki a dermedtségből.

– Halló?

– Rachel?

– Igen.

– Itt dr. Reed. Kilencre vártuk, de még nem jelentkezett be odalent.

– Késésben vagyok. A forgalom.

– Értem. Az ilyenkor egy rémálom. Mikor számíthatunk önre?

– Tessék? Ja, nem megyek. Ma nem fog összejönni.

– Igen? Ajjaj, nos akkor, mit szólna a holnaphoz?

– Nem, ezen a héten végig nem jó.

– Rachel, muszáj bejönnie hozzám, hogy átbeszéljük a vizsgálati eredményeit.

– Most le kell tennem – hárit Rachel.

– Nézze, nem szeretek ilyesmit telefonon megvitatni, de a legutóbbi teszthe elég jelentős CA 15-3-emelkedést mutat. Erről beszélnünk kell...

– Akkor sem tudok bemenni. Viszlát, dr. Reed. – Alighogy Rachel bontja a vonalat, villódzó fény tűnik fel a visszapillantó tükrében. Egy nagydarab, sötét hajú massachusettsi járőr száll ki a kocsijából, és megindul a Volvo 240 felé.

Rachel könnyes arccal, elveszetten ül a kormány mögött.

A járőr megkocogtatja mellette az üveget, Rachel pedig rövid tétovázást követően leengedi az ablakot.

– Hölgyem – kezdi a közeg, aztán észreveszi, hogy sírt. – Hm, hölgyem, van valami gond a kocsijával?

– Nincs. Elnézést...

– Hölgyem, ebben a sávban csak vészjárművel szabad megállni.

Tálalj ki neki, gondolja Rachel. Mondj el neki mindent! Nem, nem lehet, mert akkor megölik Kylie-t, megteszik. Az a nő képes rá. – Tudom, hogy nem kéne itt parkolnom. Épp az onkológussal beszéltem telefonon. Úgy... úgy néz ki, visszajött a rák.

A járőr veszi az adást, komótosan bólint.

– Hogy érzi, hölgyem, képes lesz folytatni az útját?

– Igen.

– Nem büntetem meg a szabálysértésért, de meg kell kérnem, hogy haladjon tovább. Feltartóztatom önnek a forgalmat, amíg visszahajt az útra.

– Köszönöm, biztos úr.

Rachel elfordítja az indítókulcsot, és a vén Volvo életre dörmögi magát. A járőr megállítja a lassú sávban érkező autokat, így Rachel minden különösebb nehézség nélkül be tud sorolni. Két kilométerrel később éri el a következő kijáratot, és rááll a lehajtósávra. Dél felé van a kórház, ahol talán rendbe tudják hozni az egészségét, ám ez most teljességgel irreleváns. Momentán csakis egy dolog számít, hogy visszakapja Kylie-t.

Az I-95-ös úton megy tovább északi irányban, olyan iramot diktálva a Volvónak, mint még soha.

Lassú sáv, középső sáv, gyors sáv.

Kilencvenöt kilométer óránként, száz kilométer óránként, száz-tíz, százhusz, százhuszonöt, százharminc.

Már sír a motor, de Rachelnek egyre csak az jár a fejében: menni, menni, menni.

Északon van dolga. Bankhitelt vesz föl. Beszerzi az eldobható mobilokat. Kerít egy pisztolyt, meg minden egyebet, ami csak szükséges ahhoz, hogy visszakapja Kylie-t.

5

Csütörtök, 09:01

Nagyon gyorsan történt minden. Eldördült egy lövés, és rögtön elhajtottak. Mióta mennek? Kylie elveszítette az időérzékét. Talán úgy hét vagy nyolc perce rákanyarodtak egy keskenyebb útra, végiggurultak egy hosszú felhajtón, majd megálltak. A nő készítette róla egy fotót, és most kiszállt telefonálni. Feltehetően Kylie anyukájának vagy apukájának.

A lány a kocsi hátsó ülésén marad a férfival, aki erősen zihál, a bajsa alatt szitkozódik, és különös, állatias, nyöszörgő hangokat ad ki.

A rendőrgyilkosság nyilvánvalóan nem volt benne a tervben, és a fickó nem kezeli túl jól a helyzetet.

Kylie hallja, ahogy a nő visszajön a kocsihoz.

– El van intézve. Mindent megértett, tudja, mi a teendője. Vidd a lányt a pincébe, én addig elrejttem a kocsit!

– Oké – feleli a társa jámboran. – Most ki kell szállnod, Kylie. Majd kinyitom neked az ajtót.

– Hová megyünk? – kérdezi a kislány.

– Berendeztünk neked egy kis szobát. Ne félj! Eddig nagyon ügyes voltál.

Kylie érzi, hogy a férfi átnyúl fölötte, és kikattintja a biztonsági övét. Kesernyés és visszataszító a lehelete. Nyílik az ajtó a lány oldalán.

– Tartsd magadon a szemkötőt; pisztolyt szegezek rád – mondja a nő. Kylie bólint. – Na, mire vársz? Mozdulj már meg! – csattan a nő hangja élesen és hisztérikusan.

Kylie kidugja a lábát a kocsiból, és hozzákészülődik a felálláshoz. – Vigyázz a fejedre! – dünnyögi a férfi.

Lassan, óvatosan áll föl. Fülel, hogy nem hall-e autópályazajt vagy bármilyen más hangot, de semmi. Se kocsik, se madarak, se a jól ismert hullámverés zaját nem hallani. Jó messzire eltávolodhattak a parttól.

– Erre – mondja a férfi –, fogom a karodat, és vezetlek. Ne próbálkozz semmivel! Innen nincs hová menni, és mindketten készek vagyunk téged lepuffantani, világos?

Kylie újra bólint.

– Válaszolj! – erősködik a nő.

– Nem fogok próbálkozni.

Hallja, hogy elhúznak egy reteszt, ajtó nyílik.

– Vigyázva, mert régiék és kissé meredekek a fokok – figyelmezteti a férfi.

Kylie lassan ballag lefelé a falépcsőn a könyökét fogó pasassal. A lépcső aljába érve megállapítja, hogy betonon áll. Elszontyolódik. Ha ez is olyan ház alatti járat lenne, mint amilyen náluk van odahaza, akkor csak por meg homok lenne a talpa alatt, és lehetne bele alagutat ásni. Betonon keresztül nem tudja kifúrni magát.

– Erre – mondja a férfi, és keresztülvezeti a helyiségen. Nyilvánvalóan egy pincében vannak. Egy vidéki ház pincéjében, távol mindenkitől.

Kylie az anyjára gondol, és ismét fojtogatni kezdi a sírás. Szegény anya! Nemsokára munkába áll. Csak most kezd új életet a rák és a válás után. Ez nem igazság.

– Ülj le – mondja a férfi. – Le a földre. Van ott egy matrac.

Kylie leül a matracra, amelyre érzés alapján egy lepedőt meg egy hálósákot terítettek.

Hallja, ahogy kattann a nő fényképezőgépe.

– Jó, én most megyek innen, ezt elküldöm a nőnek, és ránéz-
zek a Wickrre. Ha isten segít, nem rágtak be ránk – mondja a nő.

– Nehogy egy szót is szólj nekik arról, hogy gond volt! Mondd,
hogyminden a terv szerint ment.

– Én is tudom! – förmed rá a nő.

– Minden rendben lesz – mondja a férfi nem túl meggyőzően.

Kylie hallja, ahogy a nő felszalad a falépcsőn, és becsukja a pince-
ajtót. Kettesben maradt a férfival, és ez megrémíti. Bármi megtör-
ténhet.

– Jól van, most már leveheted a szemkötőt.

– Nem akarom látni az arcát – feleli Kylie.

– Csak nyugodtan, közben visszavettem a símaszkat. – A lány
lehúzza magáról a szemkötőt. A fickó ott áll mellette a pisztollyal
a kezében. Már nincs rajta a kabátja. Farmert visel, fekete puló-
vert, a cipőjére rászáradt a sáros agyag. Tagbaszakadt negyvenes-
ötvenes alak. A pince téglalap alakú, durván hat méterszer kilenc
méter. Az egyik oldalon levélkupac fed két kis négyszögletű ab-
lakot. Betonpadló, matrac, meg egy elektromos lámpa a matrac
mellett. Ezenkívül kapott hálósáskot, egy vödröt, vécépapírt, egy
kartondobozt, valamint két nagy palack vizet. Ezt leszámítva üres
a pince, csupán egy antik öntöttvas kályha árválkodik az egyik fal-
nál, és a távolabbi sarokban van egy bojler. – Néhány napig itt
maradsz. Amíg anyukád kifizeti a váltságdíjat, és a többi dolgot is
elrendezi. A lehetőségekhez mérten igyekszünk kényelmessé tenni
számodra a körülményeket. Biztosan meg vagy ijedve. El sem tu-
dom képzelni... – Mondat közben akad el a férfi hangja. – Nem
szoktunk ám ilyesmiket csinálni, Kylie. Nem ilyen emberek va-
gyunk. Ránk kényszerítették. Ezt meg kell értened.

– Miért raboltak el?

– Anyukád majd elmagyarázza. A nejem nem szeretné, ha erről
beszelnék veled.

– Maga kedvesebbnek tűnik. Nem tudna valahogy...

– Nem. Az van, hogy meg fogunk ölni, ha szökni próbálsz. Komolyan beszélek. Jól tudod, mire vagyunk k-képesek. Ott voltál. Hallhattad. Az a szerencsétlen nyomorult... istenem. Ezt tedd föl a bal csuklódra! – nyújt felé egy bilincset. – Elég szorosra, hogy ne tudj meglógni, de ne sebezze fel a bőröd... Úgy is van. Kicsit szorosabbra! Hadd nézzem csak! – Megfogja, és szemügyre veszi a lány csuklóját, majd szorosabbra húzza rajta a bilincset. Aztán a másik felét egy nehéz fémlánchoz erősíti, amelyet lakattal a vas-kályhához rögzít. – A lánc körülbelül háromméternyi mozgásteret hagy neked. Látod, mi van ott a lépcsőnél? Az egy kamera. Akkor is rajtad fogjuk tartani a szemünket, amikor épp nem vagyunk itt. Folyamatosan világít majd a zöld fény, hogy lássuk, mit művelsz. Szóval ne próbálkozz semmivel, rendben?

– Rendben.

– Van hálósákod és párnád. A dobozban piperecikket találsz, még vécépapírt, kekszet, könyveket. Szereted a Harry Potter-sorozatot?

– Igen.

– Az összes részt megtalálod a dobozban. És van ott pár régebbi darab is. Korodbeli lányoknak való olvasmányok. Tudom, miről beszélek. Foglalkozásomra nézve ang... szóval, csupa jó cucc – fejezi be.

Angoltanár a foglalkozása, ezt akarta mondani? Kylie eltöpreng.

– Köszönöm. – *Légy udvarias, Kylie!* – inti magát. *Légy az a riadt, megszeppent jó kislány, aki nem okoz nekik gondot!*

Ekkor a férfi leguggol mellé, azonban a pisztolyt továbbra is rászegezi.

– Az erdő mélyén vagyunk. A saját tulajdonú földutunk végében. Hiába sikoltozol, senki sem fogja meghallani. Hatalmas ez a birtok, és mindenfelől fák övezik. Ha mégis nekiállsz óbégatni, a kamerán keresztül látni és hallani foglak, és nem kockáztathatok. Kénytelen leszek lejönni hozzád, hogy betömjem a szádat. És hogy ne tudd a szádat szabaddá tenni, hátra kell bilincselnünk a karodat.

Értesz engem? – Kylie bólint. – Most ürítsd ki a zsebeidet, és kérem a cipődet.

Kylie kifordítja a zsebeit. Amúgy is csak pénz van bennük. Se egy zsebkés, se telefon. A telefonja Plum Islanden maradt, a földúton.

A fickó föláll, és egy kissé megtántorodik.

– Édes Jézus! – mondja csak úgy a levegőbe, és nyel egy nagyot. Fejét csóválva, ámult hitetlenkedéssel megy föl a lépcsőn.

Amint becsukódik a pinceajtó, Kylie hátrahanyatlik a matracra, és nagy levegőt vesz.

Újból sírni kezd. Mikor már az utolsó cseppet is kisírta magából, felül, és a két palack vízre mered. *Vajon mérgezett? A kupak mindenestre sértetlen.* Mohón iszik, aztán megálljt parancsol magának.

Mi van, ha nem jön vissza a fickó, és napokra, vagy akár hetekre is kell tartania a vízmennyiségnek?

Belenéz a méretes kartondobozba, és felméri a tartalmát. Két csomag keksz, egy Snickers meg egy zacskó chips. Fogkefe, fogkrém, vécépapír, törlőkendő és vagy tizenöt könyv. Ezenfelül van benne egy rajztábla, két ceruza, valamint játék kártyák. A kamerának háttal megpróbálja a ceruzával megbabrálni a bilincs zárját, de tíz másodperc múlva feladja. Ehhez legalábbis egy gemkapocs kéne. Átnézi a könyveket. Harry Potter, J. D. Salinger, Harper Lee, Herman Melville, Jane Austen. *Aha, angoltanár lehet csakugyan.*

Iszik még egy korty vizet, és leteker egy adag vécépapírt, hogy felszárítsa vele a könnyeit.

Hátradől a hideg matracra. Bebújik a hálósákba, és összekucorodik, hogy ne lássa a kamera.

Így nagyobb biztonságban érzi magát.

Ha nem látják, már az is valami. Dodó kacsá-effektus. Ha nem látlak, nem is létezel.

Vajon igazat mondtak, tényleg nem akarják bántani? Csak addig lehet hinni az embereknek, amíg az aljas természetük le nem lepleződik.

De ők már lelepleződtek, nem igaz?

Az a rendőr vagy meghalt, vagy haldoklik. Úristen!

A lövésre emlékezve sikítani szeretne. Torkaszakadtából, amíg érte nem jön valaki, hogy megmentse.

Segítség, segítség, segítség! Csak tátogja a szavakat, nem mondja ki őket.

Úristen, Kylie, mégis, *hogy történhetett ez? Hiszen óva intettek: ne szállj be idegenek kocsijába. Soha ne szállj be egy idegen mellé.* Sorozatban tűnnek el lányok, és az eltűntek szinte soha nem térnek vissza.

A kivételeket leszámítva. Sokuknak ugyan örökre nyoma veszett, mégsem mindegyik lány tűnt el végleg. Olykor hazajöttek.

Elizabeth Smart – a mormon lány. Az interjú alatt végig méltóságteljes és nyugodt volt. Azt mondta, hogy az efféle helyzetekben mindig van remény. A hite reménnyel töltötte el.

Csakhogy Kylie nem hívó ember, ami kétségkívül a szülei sara.

Olyan szűkös itt.

Lehúzza magáról a hálósákokat, és idegesen kapkod levegő után. Még egyszer körbenéz.

Tényleg figyelik?

Az elején még biztosan, de hajnali háromkor is? Talán el tudná mozdítani a kályhát. Talán akad itt valahol egy régi szög, amivel megpiszkálhatná a zárat. Csak várnia kell. Higgadt marad, és kivár. Előszedi a kartondobozból az írótümböt meg a ceruzákat.

Segítsenek, fogoly vagyok a ház pincéjében, írja, de senki sincs, akinek odaadhatná az üzenetet.

Letépi az oldalt, összegyűri.

Inkább nekilát rajzolni. Szenenmut sírjának mennyezetét skicceli az egyiptomi könyvéből. Ez megnyugtatja. Lerajzolja a holdat meg a csillagokat. Az egyiptomiak hiedelme szerint a túlvilág a csillagok között volt. *De nincs is túlvilág, nem? A nagymama ugyan hisz benne, ő az egyetlen. Nagy marhaság. Ha megölnek, halott vagy, és passz. Mostantól száz év múlva talán megtalálják majd a tetemedet az erdőben,*

és már senki sem fog emlékezni rád, ahogy arra sem, hogy eltűntél. Kiradírozódsz a történelemből, mintha mágneses rajztábláról töröltek volna le.

– Anya – suttogja. – Segíts! Kérlek, segíts! Anya!

Pedig jól tudja, hogy nem jön a segítség.